

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/13/2020
Identifikačné číslo spisu: 7214203276
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7214203276.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ZDRAVSERVIS, spol. s r.o., Michalovská 2, Košice, IČO: 36 588 148, zastúpený advokátom JUDr. Martinom Špakom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves proti žalovanému Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, Rastislavova 43, Košice, IČO: 00 606 707, zast. JUDr. Alena Zadáková a spol. advokátska kancelária, Kováčska 32, Košice, IČO: 17 072 760, o zaplatenie 76.312,12 € s prísl., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/145/2017-214 z 22. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/145/2017-214 z 22. februára 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/176/2014-161 z 29. novembra 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 39.481,51 € v mesačných splátkach po 5.000 € počnúc mesiacom január 2017, vždy do posledného dňa v mesiaci, s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva zročnou celá priznaná pohľadávka žalobcu, v časti úrokov z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 19.565,03 € od 5. decembra 2013 do zaplatenia a v časti 0,025% úrokov z omeškania denne zo sumy 19.916,48 € od 1. januára 2014 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania v sume 36.830,61 € návrh na začatie konanie zamietol a napokon žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 9% s tým, že o jeho výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 27. apríla 2011 k uzavretiu zmluvy podľa § 269 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle zmluvy žalobca na základe konkrétnych objednávok poskytol žalovanému služby - pranie, dezinfekciu, žehlenie, skladanie a balenie nemocničnej bielizne vrátane manipulácie s bielizňou a žalovaný bol povinný za predmetné služby zaplatiť cenu dohodnutú zmluvnými stranami v čl. V. zmluvy. Žalobca fakturoval cenu služieb, pričom faktúry splatné dňa 4. decembra 2013 v sume 19.565,03 € a dňa 31. decembra 2013 v sume 19.916,48 € žalovaný v lehote splatnosti a ani doposiaľ neuhradil. Uvedenú skutočnosť nepovažoval v konaní za spornú, keď žalovaný nezaplatenie predmetných faktúr nerozporoval. Súd prvej

inštancie preto žalobe v časti uplatnenej istiny vyhovel.

3. Žalobu v časti uplatnených (aj kapitalizovaných) úrokov z omeškania súd prvej inštancie zamietol, keď uzavrel, že úroky z omeškania sa doposiaľ nestali splatnými. V súlade s námietkou žalovaného vychádzal pritom, tak ako sa správne v konaní bránil žalovaný, zo znenia ustanovenia čl. VI. bod 2 zmluvy. Konštatoval, že predmetné ustanovenie treba vykladať tak, že v prípade omeškania žalovaného s úhradou faktúry je oprávnený žalobca vyúčtovať žalovanému úroky z omeškania, pričom ich splatnosť nastáva do 30 kalendárnych dní odo dňa doručenia faktúry žalovanému. Žalobca nepreukázal a ani v priebehu konania netvrdil, že žalovanému fakturoval úroky z omeškania; zo žaloby je zrejmé, že nárok na úroky z omeškania (správne) odvodzoval zo samotného faktu omeškania s úhradou faktúr za cenu poskytnutých služieb, avšak splatnosť úrokov z omeškania viazal, v rozpore so zmluvou na deň nasledujúci po dni splatnosti faktúr, vystavených na zaplatenie ceny za poskytnuté služby. Na základe uvedeného uzavrel, že žaloba v časti úrokov z omeškania bola podaná predčasne, keď splatnosť úrokov z omeškania doposiaľ nenastala.

4. Ďalej uviedol, že nepripustil návrh žalobcu na vykonanie ďalšieho dokazovania, vznesený na pojednávaní dňa 29. novembra 2016, keď žalobca netvrdil, že žalovanému boli úroky z omeškania účtované, a teda nebolo tvrdenej skutočnosti, ktorá by mala byť v konaní preukazovaná.

5. O nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP tak, že na základe pomerov úspechu žalobcu a žalovaného priznal žalovanému, ktorého miera úspechu sa rovnala 9% nárok na náhradu trov konania v predmetnej časti. Pri stanovení miery úspechu súd bral do úvahy celý predmet konania, teda aj kapitalizované a nekapitalizované úroky z omeškania. Konštatoval, že o výške priznaného nároku rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

6. Súd žalovanému povolil úhradu sumy 39.481,51 € v splátkach, a to predovšetkým poukazujúc na povahu žalovaného subjektu a jeho účel.

7. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom 2Cob/145/2017-214 z 22. februára 2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. v zamietajúcej časti výroku a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal.

8. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody, uvedené žalobcom nie sú naplnené. Konštatoval, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov a nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za správne a zákonu zodpovedajúce označil dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd stotožnil (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

9. Nestotožnil sa s názorom, že žalobca si nárok na úroky z omeškania riadne uplatnil podanou žalobou, ktorá bola doručená aj žalovanému, a preto požiadavka na doručovanie vyčíslenia úrokov z omeškania priamo žalovanému žalobcom nemá význam ani oporu v právnom poriadku, ale sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí.

10. K porušeniu princípu rovnosti strán sporu, odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu nebolo zistené porušenie tohto princípu súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie nepochybil, keď po konštatovaní, že žalobca netvrdil, že žalovanému boli úroky z omeškania účtované, teda nebola tvrdená skutočnosť, ktorá by mal byť v konaní preukazovaná, nepripustil návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p.

12. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca, navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a

žalobe vyhovieť, prípadne ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP ako aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za nedostatočne odôvodnené. Poukázal na odôvodnenie svojho odvolania, v ktorom vytýkal súdu prvej inštancie, že rozhodol nesprávne, keď námietku žalovaného, ktorú uplatnil len voči zmluvným úrokom z omeškania uplatneným v súlade so zmluvou o poskytovaní služby zo dňa 27. apríla 2011, aplikoval aj na úroky z omeškania zákonné. Zdôraznil, že voči zákonným úrokom z omeškania žalovaný nevzniesol žiadnu námietku a vznik nároku na tieto úroky z omeškania bol riadne žalobcom preukázaný. Vytýkal odvolaciemu súdu, že sa touto podstatnou námietkou nijako nezaoberal, v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie je k tejto námietke žalobcu vôbec žiadna zmienka, s výnimkou konštatovania tohto odvolacieho dôvodu na strane 3 bod 12 rozsudku odvolacieho súdu. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že aj pokiaľ by žalovanému nebolo doručené vyúčtovanie úrokov z omeškania priamo žalobcom za riadne uplatnenie úrokov z omeškania žalobcom voči žalovanému je potrebné považovať doručenie žaloby žalovanému obsahujúcej riadne vyčíslenie uplatňovaných úrokov z omeškania. Poukázal na to, že odvolací súd síce uvádza, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, avšak súd prvej inštancie sa námietkou žalobcu smerujúcou k tomu, že sa uplatnenie si nároku na úroky z omeškania žalobcom voči žalovanému je potrebné považovať doručenie žaloby žalovanému súdom vôbec nezaoberal a v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie o tom, prečo tento názor žalobcu súd prvej inštancie nerešpektuje, navyše podporený aj názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok NS SR z 26. mája 2011 sp. zn. 3Obdo 17/2010) a ustálenou rozhodovacou praxou súdov, nie je ani zmienka. Žalobca pritom namietal, že súdom uplatnený výklad toho, že nárok na úroky z omeškania môže vzniknúť alebo sa stať splatným až doručením vyúčtovania, je v rozpore nielen s Obchodným zákonníkom, ale aj so smernicou Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2000/35/ES/ z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách a rovnako tak aj v rozpore so smernicou Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Odvolací súd sa opomenul zaoberať a právne zdôvodniť námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne a v rozpore s ustanovením § 470 ods. 2 CSP aplikoval ustanovenia CSP o popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii. Dovolateľ konštatoval, že odvolací súd rozhodol v rozpore s názorom prezentovaným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2011 sp. zn. 3Obdo 17/2010 a navyše toto rozdielne rozhodnutie nijako neodôvodnil. Namietal, že odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili, keď podmienený vznik nároku na úroky z omeškania žalobcom uplatňované vo výške podľa zmluvy o poskytovaní služby zo dňa 27. apríla 2011 vystavením vyúčtovania formou faktúry. Nárok žalobcu na úroky z omeškania vznikol momentom, keď sa žalovaný dostal do omeškania a do dnešného dňa nedošlo k žiadnej skutočnosti, na základe ktorej by mal tento nárok žalobcu na úroky z omeškania zaniknúť. Ďalej vyslovil názor, že pokiaľ by toto zmluvné ustanovenie, podľa ktorého by bez obmedzenia lehoty mal veriteľ povinnosť najprv si uplatniť svoj nárok na úroky z omeškania u dlžníka a až následne na súde, bolo posúdené ako platne vylučujúce právo veriteľa uplatniť si svoj existujúci nárok na úroky z omeškania voči dlžníkovi priamo prostredníctvom súdu, a teda nebola by pripustená možnosť uplatnenia úrokov z omeškania u dlžníka doručením žaloby prostredníctvom súdu, zakladalo by to možnosť vymáhania úrokov z omeškania po neobmedzene dlhú dobu, nakoľko ani zmluvne ani zákonom nie je stanovená lehota na zaslanie výzvy na platenie úrokov z omeškania dlžníkovi a premlčacia doba by v zmysle ustanovenia § 102 začala plynúť až po zaslaní takejto výzvy. Poukázal aj na koncepciu samostatnosti premlčania práva na úroky z omeškania a na skutočnosť, že nárok na úroky z omeškania vzniká za každý deň omeškania samostatne a to až do dňa riadneho splnenia peňažného záväzku dlžníka, s ktorým je dlžník v omeškaní. V prípade, že by bol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podmienený vystavením vyúčtovania úrokov z omeškania s uvedením konkrétnej sumy a jeho doručením dlžníkovi bez možnosti urobiť tak priamo prostredníctvom súdu, veriteľ by bol nútený každý deň vystavovať takéto vyúčtovanie, napriek tomu, že dlžník si je a musí byť vedomý svojho omeškania a aj výšky sankcie za takéto omeškanie.

13. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie žalobcu za neprípustné a nedôvodné. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že žalobca neuvádza žiadne ustanovenia procesného poriadku, ktoré by mali byť konajúcimi súdmi porušené, ale sa obmedzuje len

na všeobecné teoretické úvahy. Vyslovil názor, že v žiadnom prípade nie je možné tento dovolací dôvod vzťahovať na nedostatočné odôvodnenie, resp. na neúplné/nepreskúmateľné. V súvislosti s ďalšími žalobcom uvádzanými dovolacími dôvodmi uvedenými v § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 158/2017 z 11. októbra 2017. Konštatoval, že žalobca nekonkretizuje v dovolaní žiadne právne otázky riešené odvolacím súdom. Žalobca vymedzuje prípustnosť dovolania tvrdením, že za riadne uplatnenie úrokov z omeškania žalobcom voči žalovanému je potrebné považovať doručenie žaloby žalovanému obsahujúcej riadne vyčíslenie uplatňovaných úrokov z omeškania, pričom poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 3Obdo 17/2010. Uviedol, že rešpektuje názor NS SR, ktorým argumentuje žalobca, avšak podľa jeho názoru, ho nemožno vzťahovať na daný prípad. Zdôraznil, že vyúčtovanie nechápe ako uplatnenie nároku, ale nevyhnutnú skutočnosť pre samotný vznik nároku. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nerozlišuje rozdielnosť dovolacích dôvodov. Obsah samotného dovolania nie je štruktúrovaný spôsobom, pri ktorom by bolo jasné a určité, čo žalobca považuje za odôvodnenie prípustnosti dovolania a čo za odôvodnenie dovolacieho dôvodu. Poukázal na to, že postup žalobcu je úplne v súlade so zmluvným dojednaním, s ktorým žalobca súhlasil. Vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu, podľa ktorého sú úroky z omeškania samostatným právom, ktoré sa premlčuje samostatne. Poukázal na rozsudok NS SR z 29. júna 2010 sp. zn. 1Cdo 157/2009. V súvislosti so žalobcom namietanou potrebou eurokonformného výkladu uviedol, že výklad nemôže byť v priamom rozpore s aplikovaným ustanovením. Ďalej uviedol, že sa žalobca navyše nedomáha eurokonformného výkladu, ale priamej aplikácie smernice. Uvedené označil žalovaný za nemožné a to vo vzťahu k vertikálnemu účinku smernice, pretože žalovaný nie je subjektom verejnej moci (SD EÚ, rozhodnutie Arcaro, C-168/95, bod 3).

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

15. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

16. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

18. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia napadnutého rozsudku a uvádza, že právne závery odvolacieho súdu, sú tak zmätočné, že sú dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku.

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu

uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

20. K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

21. Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O takýto prípad podľa názoru najvyššieho súdu ide aj v prejednávanej veci.

22. Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

23. Dovolací súd dal za pravdu dovolateľovi, ktorý označil odôvodnenie odvolacieho súdu, za nedostatočné do takej miery, že nedáva odpovede na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a zakladá tak prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z obsahu žaloby vyplýva, že si žalobca žalobou uplatnil voči žalovanému úroky z omeškania spolu v sume 36.830,61 €, avšak len v sume 9.840,79 € (bod III. žaloby) predstavujú úroky z omeškania uplatnené v sadzbe podľa zmluvy z 27. apríla 2011. V zostávajúcej časti 26.989,82 € (časť IV. žaloby) sú úroky z omeškania uplatňované žalobcom v zmysle § 369 Obchodného zákonníka. O tom, že sa nejedná o úroky z omeškania s úhradou ceny za služby poskytnuté na základe zmluvy zo dňa 27. apríla 2011 svedčia aj dátumy vystavenia jednotlivých faktúr, uvedených v bode IV. žaloby, ktoré predchádzajú dátumu uzatvorenia zmluvy (s výnimkou dvoch faktúr č. 102822 a č. 112361). Dovolací súd dal za pravdu dovolateľovi, že sa odvolací súd jeho námietkou, že proti zákonným úrokom z omeškania žalovaný nevzniesol žiadnu námietku a vznik nároku na tieto úroky z omeškania bol riadne žalobcom preukázaný, bližšie nezaoberal a nevyporiadal sa s ňou dôsledne ani v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. V súvislosti s uvedeným (vzhlľadom na absenciu odôvodnenia) nevyznieva presvedčivo jeho nestotožnenie sa s názorom žalobcu, že si nárok na úroky z omeškania riadne uplatnil podanou žalobou (odsek 22 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Dovolací súd sa stotožnil aj s názorom žalobcu, že sa odvolací súd dôsledne nevysporiadal ani s jeho námietkou, že za riadne uplatnenie úrokov z omeškania žalobcom voči žalovanému je potrebné považovať samotnú žalobu a jej doručenie žalovanému a v súvislosti s tým sa nevysporiadal ani so závermi vyslovenými v rozsudku NS SR z 26. mája 2011, sp. zn. 3Obdo 17/2010, na ktoré žalobca na podporu správnosti jeho názoru poukazoval. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s ďalšou námietkou žalobcu ako odvolateľa a to, že súdom uplatnený výklad odporuje smernici Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2000/35/ES z 20. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách a rovnako tak aj v rozpore so smernicou Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Prítom žalobca, ako odvolateľ, vo svojej námietke zdôrazňoval, že podľa Súdneho dvora EÚ, odo dňa, keď smernica nadobudne účinnosť, sa musia vnútroštátne súdy členských štátov v čo najväčšej možnej miere zdržať takého výkladu vnútroštátneho práva, ktorý by po uplynutí lehoty na prebratie hrozil, že vystaví vážnemu nebezpečenstvu dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje táto smernica.

24. So zreteľom na uvedené odvolací súd v odôvodnení jeho rozhodnutia (a to ani pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdov teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci odvolacím súdom nie je ani možné, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje žiadny relevantný právny záver, ktorého správnosť alebo nesprávnosť by mohol dovolací súd v tomto štádiu dovolacieho konania (vady odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) preskúmať.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.